

РЕШЕНИЕ

№ 6682

гр. София, 06.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав, в
публично заседание на 06.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **1783** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на В. И. Л., ЕГН [ЕГН], срещу решение № ПИ-3-В/12.01.2012 г. на директора на Териториална дирекция /ТД/ на НАП - С., с което е оставена без уважение жалба срещу постановление изх. № 41179/2004/000189/30.11.2011 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С. за налагане на обезпечителни мерки на основание чл. 200 и чл. 202 от ДОПК.

В жалбата са изложени доводи за немотивираност на оспореното решение и потвърденото с него постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ), тъй като не са посочени главницата, върху която е начислена лихвата, чието събиране е обезпечено, не е посочен периодът, начинът и методиката, по която е изчислена. В съдебното производство жалбоподателят се представлява от адв. В., който излага подробни доводи за незаконосъобразност на оспореното решение в съдебно заседание и в писмени бележки, представени по делото на 07.11.2012 г.

Ответната страна – директорът на Териториална дирекция на НАП - С., чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от доказателствата по делото, по описа на ТД на НАП - С. е образувано изпълнително дело 41179/2004 г. срещу В. И. Л. за принудително събиране на

публични държавни вземания, установени с наказателни постановления № 157/2003 г., № 269/2003 г. и № 267/2003 г., издадени от директора на Агенция „Митници”.

С постановление изх. № 41179/2004/000189/30.11.2011 г., издадено от К. А. - публичен изпълнител при ТД на НАП – С., е наложена обезпечителна мярка заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в 6 търговски банки, посочени в постановлението. Публичният изпълнител е приел, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане по изп.д. № 41179/2004 г. в размер на 127 831,69 лв., представляващи лихви върху главници – глоби, установени с НП № 157/2003 г., НП № 269/2003 г. и НП № 267/2003 г. на Митница С..

По подадена от В. Л. жалба срещу ПНОМ изх. № 41179/2004/000189/30.11.2011 г., по реда на чл. 197, ал. 1 ДОПК, е постановено обжалваното в настоящото производство решение № ПИ-3-В/12.01.2012 г. на заместник директора на ТД на НАП – С., с което е отменено оспореното постановление, в частта на наложен заповор върху банкови сметки на длъжника за размера на задължението над 46 307,44 лв., а в останалата част жалбата е оставена без уважение. Като се е позовал на изготвен в хода на административното производство протокол № 41179/2004/000201/ 09.01.2012 г., решаващият орган е приел за установено, че общият размер на публичното вземане по изпълнителното дело е в размер на 46 307,44 лв., а не както е прието в оспореното ПНОМ 127 831,69 лв. Поради това е приел, че е налице съществена несъразмерност на наложените обезпечителни мерки спрямо размера на публичното вземане за сумата над 46 307,44 лв. В решението е прието за установено, че по изп.д. № 41179/2004 г. е постъпила сумата от 342 413,97 лв., която е останала по сметка на АДВ (заличена) като „замяна на обезпечение с пари”.

По делото са приети доказателствата, представени от жалбоподателя и с административната преписка, в т.ч. протокол № 41179/2004/000201/ 09.01.2012 г., съставен от К. А. - публичен изпълнител при ТД на НАП – С., съгласно който по изп.д. № 41179/2004 е постъпила сума в размер на 342 413,97 лв., която не е разпределена към взыскател и е централизирана с общо салдо на АДВ, а задължението на длъжника е в размер на 46 307,44 лв., представляващи лихви начислени към 01.02.2008 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 197, ал. 2 ДОПК, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Съобразно нормите на чл. 197, ал. 1 – ал. 3 от ДОПК в настоящото производство предмет на съдебен контрол са както постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки, така и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП. Следователно, съдът извършва преценка дали при издаването на двата административни акта са спазени всички изисквания за законосъобразност – наличието на компетентност на органа; спазване на материалните и процесуалните правила при издаването им; изискването за писмена форма и съобразяване с целта на закона.

Оспореното решение № ПИ-3-В/12.01.2012 г. е издадено от орган, който разполага с материална компетентност.

Процесното постановление изх. № 41179/2004/000189/30.11.2011 г. за налагане на

предварителни обезпечителни мерки е издадено от компетентен орган – от публичен изпълнител в териториалната дирекция на НАП, съгласно правомощията, определени в чл. 167 от ДОПК; в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма.

Съгласно чл. 195, ал. 1 и 2 от ДОПК подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания. Обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено. В случая, с постановление изх. № 41179/2004/000189/30.11.2011 г. е прието, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане по изп.д. № 41179/2004 г. в размер на 127 831,69 лв., представляващи лихви върху главници – глоби, установени с НП № 157/2003 г., НП № 269/2003 г. и НП № 267/2003 г. на Митница С.. Основателно е възразението на жалбоподателя за немотивираност на постановлението – не е индивидуализиран размерът на главниците, върху които са начислени лихвите, посочен е единствено общият размер на дължимите лихви, но не и отделно размерът на начислените лихви върху отделните главници, не е посочен и периодът, за който са начислени. Тези пороци не са констатирани и обсъдени от ответния административен орган. Вместо това, като се е позовал на документ, съставен след датата на процесното ПНОМ - протокол № 41179/2004/000201/ 09.01.2012 г., решаващият орган е приел за установено, че общият размер на публичното вземане по изпълнителното дело е в размер на 46 307,44 лв., а не както е прието в оспореното ПНОМ 127 831,69 лв. Следователно, решаващият орган е констатирал неправилност на оспореният пред него акт, в частта на посочените като дължими суми, като се е позовал на документ, изготвен след датата на издаване на постановлението, който не е връчен на оспорващия. След като в решението е приел за установено, че дължимата по изп.д. сума е в размер трикратно по-нисък от посочения в ПНОМ, ответният административен орган се е ограничил единствено до посочване на общия ѝ размер. В решението не е посочен размерът на главниците, върху които са начислени лихвите, размерът на начислените лихви върху отделните главници, както и периодът, за който са начислени. Така допуснатите нарушения са съществени, тъй като водят до немотивираност на акта и до голяма степен ограничават правото на защита на длъжника, който следва да е запознат с размера на дължимите от него суми по изпълнителното производство, за обезпечаване на които са наложени обезпечителни мерки, как са изчислени те – върху кои главници и за какъв период. Тези данни не се съдържат в оспореното решение, нито в процесното ПНОМ. Относно размерът на дължимото публично вземане ответникът се е позовал на протокол № 41179/2004/000201/ 09.01.2012 г., който не е издаден в хода на административното производство и не е връчен на жалбоподателя, който е бил лишен от възможността да се запознае с него и да възрази срещу изчисления размер на публичното му задължение.

При постановяване на оспореното решение е допуснато нарушение и на материалния закон. Съгласно чл. 162, ал. 2, т. 7 ДОПК публични са държавните и общинските вземания по влезли в сила наказателни постановления. За неплатените в законоустановените срокове публични задължения се дължи лихва в размер, определен в съответния закон (чл. 175, ал.1 ДОПК). Изключение от това правило е предвидено в чл. 175, ал. 3 от ДОПК - лихви върху лихви и лихви върху глоби не се дължат.

Начисляването на лихва от публичния изпълнител върху глоби, наложени на

жалбоподателя, настоящият съдебен състав намира за незаконосъобразно. В случая е безспорно установено, че обезпеченото публично вземане е за лихва, която е начислена към 01.02.2008 г. върху глоби, наложени на оспорвания с наказателни постановления. Следователно, към датата на начисляване на посочената като дължима лихва е действало изключението по чл. 175, ал. 3 ДОПК, съгласно което лихви върху глоби не се дължат. В този смисъл е и разпоредбата на чл.162, ал.2, т.8 ДОПК, в приложимата редакция - преди изменението с ДВ, бр. 32 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г., съгласно която лихвите за вземанията по т. 1 - 6 са публични вземания. Това правило обаче не е предвидено по отношение на вземанията по влезли в сила наказателни постановления (чл. 162, ал. 2, т.7), т.е. лихвите по тези вземания не са публични вземания. С редакцията на чл. 162, ал. 2, т. 9 ДОПК изм. ДВ, бр. 32 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г., законодателят изрично е предвидил, че лихвите за вземанията по т. 1 – 8 са публични държавни вземания. Следователно, от този момент законодателят изрично е предвидил начисляването на лихви върху вземанията по влезли в сила наказателни постановления. Нормата на чл. 162, ал. 2 от ДОПК има материално-правен характер, въпреки че е част от процесуален закон. Поради това, тъй като не е налице специална разпоредба, която да придава обратно действие на посочената нова правна норма, то същата действа за в бъдеще – урежда правни отношения, появили се след влизането и в сила. Материалните права се уреждат от закона, действащ по време възникването им. В данъчното право основно е правилото за неретроактивност на данъчната норма - данъчният закон действа занапред, от влизането му в сила насетне. В този смисъл са мотивите на КС на РБ в Решение № 9 от 20.VI.1996 г. по конст. д. № 9/96 г. - нормите, с които се въвеждат данъчни задължения или данъчни утежнения, трябва да бъдат създадени преди времето, за което те се отнасят. Поради това, приложима в случая е разпоредбата на чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК в редакцията ѝ преди изменението с ДВ, бр. 32 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. Ето защо, следва да се приеме, че начисляването на лихви върху наложените на жалбоподателя глоби по наказателни постановления към 01.02.2008 г. е незаконосъобразно и същите не представляват публични вземания по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК в приложимата редакция. По тези причини, посочените в оспореното решение дължими суми в размер на 46 307,44 лв., представляващи лихви, не подлежат на обезпечаване по реда на чл. 195 от ДОПК.

Предвид гореизложеното, съдът намира жалбата за основателна. Обжалваното решение на директора на ТД на НАП – С., както и постановление изх. № 41179/2004/000189/30.11.2011 г., в потвърдената му част, като незаконосъобразни следва да бъдат отменени.

Предвид изхода на делото и заявеното от жалбоподателя искане за присъждане на направените по делото разноски, на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК такива следва да се определят с решението. В съдебното производство жалбоподателят е направил разноски в размер на 10 лева – държавна такса. Не са представени доказателства за договорено и платено адвокатско възнаграждение. Поради това ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя съдебни разноски в размер на 10 лв.

Водим от горното и на основание чл. 268 от ДОПК, Административен съд София-град, I отделение, 3-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на В. И. Л., ЕГН [ЕГН], Решение № ПИ-3-В/12.01.2012 г. на заместник директора на Териториална дирекция на НАП - С..

ОТМЕНЯ по жалбата на В. И. Л., ЕГН [ЕГН], Постановление изх. № 41179/2004/000189/30.11.2011 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С. за налагане на обезпечителни мерки, в частта, потвърдена с решение № ПИ-3-В/12.01.2012 г.

ОСЪЖДА Териториална дирекция на Национална агенция по приходите да заплати на жалбоподателя - В. И. Л., ЕГН [ЕГН], направените по делото съдебни разноси в размер на 10 (десет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: